

ИЗАБЕЛ

Най-нетърпеливите могат да научат
какво се случва до края на 1-ви сезон

ХАВИЕР ОЛИВАРЕС

Сценарист на хитовия сериал

ХАВИЕР ОЛИВАРЕС

ИЗАБЕЛ

Isabel

Copyright © 2013 by Javier Olivares

All rights reserved

© Боряна Дукова, Светослава Славчева, превод от испански

© Димитър Стоянов – Димó, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-289-1

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

Пролог

Когато получих ангажимента да ръководя сценарния екип и сюжетните линии на „Изабел“, първото нещо, което ми мина през ума, беше колко е странно, че никой досега в Испания не е направил сериал за тази историческа личност. Защото Изабел Кастилска съвсем не е фигура само от национална величина. В този смисъл отдавна заслужаваше да бъде главна героиня на телевизионен сериал. Ние обаче не се грижим за историята си, в това няма никакво съмнение.

Трябва да призная, че по-късно, когато ми предложиха да напиша роман по първия сезон на сериала, изпитах колебание. Сценарият и романът са твърде различни в техническо отношение, независимо че в основата и на двете има нещо много важно, което е общо: разказват истории, правят така, че различни герои да оживяват, предават вълнения...

Затова реших да пристъпя към създаването му с пълното съзнание, че роман, базиран на сериал, чиято главна героиня е Изабел Кастилска, означава исторически роман, с цялото ми уважение към този жанр.

Обръщам внимание на думата „исторически“, тъй като „исторически“ не е същото като роман, пресъздаващ минала епоха. Защото, ако всеки сценарий или роман има за основа история и повествование (тава са разказването и начинът, по който се разказва, без значение в кое време се развива действието), когато те на всичкото отгоре са исторически, положението става твърде различно. Тогава трябва да се разказва с други прийоми: със самата история и с предаността към онези, които са живели някога и са заслужили да бъдат част от нея.

В същото време бих искал да изясня нещо: един телевизионен сериал, а „Изабел“ е именно такъв, колкото и да исторически, е и художествено произведение. А един роман, какъвто е „Изабел“, не е историческа книга.

За Изабел и нейната епоха има много книги, написани от автори като Мануел Фернандес Алварес, Хосе Мария Хавиере, Хосеп Перес, Ернст Беленгер, Джон Едуард, Тарсисио де Аскона. С изключително майсторство те разказват и тълкуват фактите, макар понякога да го правят по твърде различен начин.

В художественото произведение, било то роман или сериал,

мисията на пишещия е да си представи какво се е случвало с главните герои в интервалите от време между известните факти и какво ги е подтиквало да действат по един или друг начин. Писателят също така трябва да изследва тяхното душевно състояние, емоционалните връзки, целите, желанията, успехите и провалите им. Единствено така зрителят (и читателят) ще се почувства развълнуван от тях. Надявам се да съм успял да го постигна поне на една десета част от нивото на историците, цитирани по-горе.

Няма нужда да споменавам, че да разказваш за Изабел Кастилска означава да говориш за една обожавана от историографията личност с много конкретна политическа идеология и същевременно образ, презрян от онези, които изповядват противоположната идеология. Навярно затова се е превърнала в персонаж, поддаващ се трудно на художествено интерпретиране. Тук сме се опитали да избягаме от манихейството и предразсъдъците, търсили сме отворени перспективи и герои, които, както и да постъпват, имат своите причини за това.

В същността си такава беше целта както на телевизионния сериал (в първия сезон), така и на романа. Те обхващат живота на Изабел Католичката от 1461 до 1474 година. В исторически план това е периодът от момента, когато на десетгодишна възраст тя е отвлечена с брат си Алфонсо и закарана в двора в Сеговия по заповед на Енрике IV (брат на Изабел и Алфонсо по баща, но не и по майка) до нейната коронация.

Личността на Изабел неминуемо се свързва с тази на съпруга ѝ Фернандо. Както и със Светата инквизиция, с изгонването на евреите, с откриването на Америка, с превземането на Гранада... Това са жалоните от живота ѝ, повтаряни непрекъснато. От всички тях тук се разказва само за срещата ѝ с Фернандо, за сватбата и коронацията ѝ, широко известни факти впрочем.

Не остана ли твърде малко за разказване тогава? Съвсем не. Защото тук се говори как от още от дете Изабел е възпитавана като бъдеща кралица, кои са учителите и хората, придружавали я в пътванията, как се калява характерът ѝ, как с всички сили защитава положението си на жена, жадуваща да се качи на престола в един свят на мъже... Все завладяващи теми, даващи плът на романа (и на първия сезон), който, макар да знаем, че има историческо продължение, повествователно е самостоятелен и завършен. Затова няма да се впускам в следващите етапи на сериала и ще романизирам само този първи сезон на „Изабел“.

Тъй като началото на този роман тръгва от един сериал, трябва

да припомня имената на онези, които работиха над него: Анаис Шааф и Джорди Калафи (те ми помогнаха да създадем сюжетните линии), както и Жоан Барберо, Салвадор Перпиня, споменатата Шааф и Пабло Оливарес, които заедно с пишещия тези редове направиха диалозите на сценария.

Измежду всички тях бих искал специално да благодаря за сътрудничеството на Джорди Калафи, Анаис Шааф и Пабло Оливарес. На първите двама заради тежкия труд, на който ги подложих, за да документираме сериала и създадем сюжетните линии. Работата, която извършиха, бе изключителна.

На Анаис – заради превъзходните ѝ диалози и защото беше до мен в най-трудните моменти от създаването на този сериал (както и на някои други).

На Пабло Оливарес благодаря за приблизително двацете години (колко епизоди и колко сериали имаме заедно), през които работим рамо до рамо и вече се разбираме само с поглед за диалога, който трябва да направим. Но никога няма да мога да му изкажа докрай благодарността си за това, че написа заедно с мен (и при много тежки обстоятелства) почти целия сериал на „Изабел“.

Работата в телевизията е работа в екип. Затова трябва да се споменат хората, които сътворяват нещата. Би било подло да не го направя, колкото и пренасянето на тези неща в роман да е сложно и самотно занимание. Без цитираните колеги работата нямаше да е трудна, щеше да е невъзможна.

Бих искал да спомена и единствения човек, който не е сценарист, но който се оказа абсолютно необходим, за да мога да напиша този роман: съпругата ми Хулия Аркос. Без нейното сътрудничество, настойтелност, насърчение и критически поглед навярно никога не бих написал и един ред.

Накрая изказвам благодарности на издателката ми Емилия Лопе за подкрепата и разбирането ѝ. Запознанството ми с нея ме накара за пореден път да се уверя, че най-добрите професионалисти са и най-качествените хора.

Сега ми остава само да вярвам, че онези, които гледат сериала и четат този роман, ще ги харесат. Защото именно за тях работим ние, пишещите сценарии и книги: за хората, които ни гледат и четат и които в крайна сметка решават дали сме се справили добре или не.

Останалото е глупост.

Хавиер Оливарес

Кралското семейство

Изабел Кастилска
Алфонсо Кастилски
Фернандо Арагонски
Енрике IV Кастилски
Хуана де Авис
Хуана Кастилска ла Белтранеха
Хуан II Арагонски
Изабел Португалска
Алфонсо V Португалски, Африканеца

На служба в двора

Алваро де Луна
Гонсало Чакон
Белтран де ла Куева
Гутиере де Карденас
Беатрис де Бобадия
Андрес Кабрера
Алонсо де Паленсия
Гонсало Фернандес де Кордоба

Благородниците

Хуан Пачеко
Педро Хирон
Диего Уртадо де Мендоса
Иниго Лопес де Мендоса
Пиер де Пералта
Алдонса Роиг е Ибора
Диего Гомес Манрике
Беатрис Пачеко
Диего Пачеко

Духовенството

Алфонсо Карийо де Акуня
Педро Гонсалес де Мендоса
Алонсо I де Фонсека
Павел II
Антонио Джакомо Вениер (де Венерис)
Жан Жуфроа
Сикст IV
Родриго Борха

Встъпление

I

Календарите не са измислени само за да измерват времето или за да определят точния момент на големите събития. Създадени са още и за да се помнят определени епизоди от историята. Някои от тях – добри. Други – толкова болезнени, че щеше да е по-добре, ако можеха да бъдат забравени.

Всеки човек има свой календар, в него са и датите, връзали се с кървава дияра в паметта му, които би желал да изтрие от нея.

Така се случи и с Гонсало Чакон, когато беше само на двацет и осем години. От момента, в който потегли спешно за Ваядолид, вече знаеше, че никога няма да забрави онзи 2 юни на 1453 година... ако не успее да попречи на готвещото се престъпление.

Не. Нито за миг не искаше да допусне, че въпросният ден ще остане в паметта му завинаги като датата, на която е екзекутиран неговият учител и приятел дон Алваро де Луна.

Беше направил опит да говори със самия крал, дон Хуан, и да го помоли да отмени смъртната присъда на човека, който бе положил толкова усилия, за да го защитава от желаещите да отнемат короната му. Ала дори не го приеха.

Упорит в намеренията си, Чакон заби шпори в коня. Искаше да се добере до града колкото е възможно по-бързо. Когато пристигна там, му се наложи да поспори с кмета, докато онзи му разреши да види престъпника. Трябваше да говори с дон Алваро. Да му предаде, че мнозина са хората, които смятат, че съдбата е несправедлива с него... и искат да спасят живота му.

– Трябва да действате бързо, Ваше Превъзходителство. Семейството ви разполага с добре подготвени мъже, които са при портите на града. Готови са да осуетят екзекуцията ви. Само чакат заповед от вас...

– Не.

– Не? – Чакон не можа да скрие изумлението си. – Но, сеньор, става дума за живота ви.

– Не искам никой нищо да прави за мен, Гонсало... Не желая повече войни. Дошъл е редът ми.

Дон Алваро беше взел решение. А когато го направеше, никога не се отмяташе от него. Изживяваше своите последни часове, но по нищо не личеше да изпитва страх. Напротив, изглеждаше спокоен. Може би умората от седемдесетте му години, в които беше изживял всичко, си казваше думата и той бе предпочел да изтрие от душата си и най-дребната искрица бунтарство.

Или може би в този миг го интересуваше повече да се наслади на последните си желания: няколко череша, които заедно с една чаша вино го очакваха на мизерната дървена маса.

– Заповядайте, почерпете се.

– Не разбирам как може да сте толкова спокоен.

– Никога няма да доставя на враговете си удоволствието да ме видят изнервен. А сега, когато ще имат възможността да се радват на смъртта ми, още по-малко.

Чакон беше на път да се прекърши. Човекът, когото идваше да спаси и утеши, се чувстваше утешен.

– Не тъжете за мен, аз съм стар и уморен. И не съм по-добър от мнозина, които ме изпревариха в смъртта – каза дон Алваро след тежко мълчание. – Дори не съм по-добър от някои, които сам съм убил.

Няколко удара по вратата ги накараха да се обърнат натам. Без да дочака отговор отвътре, в помещението влезе надзирателят, придружен от един свещеник.

– Идвам да ви изповядам, дон Алваро.

– Това, което имам да казвам на Бог, предпочитам да му го кажа насаме.

След кратко мълчание и като виждаше, че двамата нови посетители стоят смаяни пред него, дон Алваро прибегна до малката сила, която му беше останала.

– Вън! И двамата!

Свещеникът и надзирателят си тръгнаха покорно. Навярно през ума им мина мисълта, че онзи, който сега им заповядва, не е човекът, който скоро щеше да умре, а другият, най-могъщият мъж в Кастилия в продължение на дълги години.

– Вървете си и вие, Чакон. Моля ви. Не е нужно да присъствате на смъртта ми.

– Вие щяхте ли да си тръгнете, ако осъденият бях аз?

Алваро го погледна разчувстван и тъжен.

– Не.

– Тогава моля да ме извините. Но за първи път няма да ви се подчиня.

II

Застанал сред групичка зяпачи, Чакон изчакваше да настъпи ужасният час на ешафода.

Би предпочел да е сам, за да може да отправи жест на подкрепа и дълбок траур към човека, поемащ към другия свят. Но на площада се беше струпал доста народ. Някои бяха тъжни като него, други се страхуваха да покажат скръбта си.

Трети бяха любопитни да погледат грозното представление на смъртта. Особено ако ще умира някоя важна особа. Беднотията и гладът сееха повече безименна смърт, отколкото онази, която се виждаше по ешафодите. И на хората, които ги изстрадваха на гърба си, навярно им служеше за известна утеха да наблюдават края на земния път на някого, който никога не бе познал недоимъка.

Имаше и такива, като дон Пачеко, маркиз де Вийена, които идваха, за да се насладят на интригите си, увенчали се с успех. Със смъртта на дон Алваро де Луна маркизът най-после премахваше от пътя си своя главен политически противник.

Пачеко пристигна на площада, придружен от Педро Хирон, негов брат, и от телохранител. Последният му посочи, че Чакон е там, и те се приближиха към него.

– Не очаквах да ви видя тук, дон Гонсало.

– Аз пък точно обратното. Бях сигурен, че ще дойдете. Някой ден ще се каете за това, което сторихте, Пачеко.

Педро Хирон се обърна заплашително към Чакон, но Пачеко го хвана за ръката и укроти ловния си пес.

– Спокойно, Педро... Няма нужда да ме защитаваш. Дон Гонсало е човек на словата... Цялата му сила се губи, като я излива през устата си.

Изведнъж се появи дон Алваро де Луна. С високо вдигната глава, несмутим, той измина пътя до ешафода с вързани ръце. Придружаваха го двама пазачи, един кралски чиновник и палачът.

Чакон остана слисан от вида му. Когато успя да се посъвземе, с едва чут глас се обърна към Пачеко:

– Налагаше ли се да стигате толкова далеч? Той ви представи в двора, когато бяхте още момче, направи ви паж на принца... Всичко, което сте днес, го дължите на него.

– Както всичко, което е бил той, го дължи на другото. Такъв е животът...

– Какво предложихте на краля, за да подпише смъртната му присъда?

– Спокойствие.

Алваро де Луна вече се беше качил на ешафода и очакваше последния въпрос.

– Желаете ли да кажете последни думи преди смъртта?

Суров и ироничен, дон Алваро отвърна:

– Да.. Дано моят господар крал Хуан ви плати за службата при него по-добре, отколкото на мен.

В следващия миг отказа да му завържат очите, погледна Чакон и му се усмихна незабележимо. После, сериозен и невъзмутим, застана на колене с протегнати ръце и подложи врата си под острието на палача.

Разнесе се сухо свистене в тишината. Беше брадвата, с която палачът замахна с всичка сила. След него последва пукот, идващ от острието, достигнало до крайната си цел.

А най-накрая се чу просташкият и позорен шум на глава, разделена от тялото, удряща се в дървото на ешафода.

III

Разправят, че същата вечер в Сеговия Хуан II получил официално писмено известие, че дон Алваро е екзекутиран. И че след като го прочел, въпреки думите на Пачеко не го споходило никакво спокойствие.

Благодарил на вестоносеца, а после погледнал съпругата си, кралицата Изабел Португалска, бременна в петия месец, за която се говорело, че е най-красивата жена в цяла Кастилия. Дъщеря им, русо момиченце, ненавършило две години, си играело с кълбо вълнена прежда, чуждо на всичко, случващо се наоколо. А майката, винаги толкова бдителна и нежна с детето, дори не го поглеждала. Очаквала да чуе думите, които вече **й** били известни:

– Изпълнено е – казал кралят.

– Хуан... Аз... – опитала се да обясни кралицата.

Но не могла. Казват, че Хуан II захвърлил чашата си на пода и не **й** позволил да продължи.

Уплашено, момиченцето спряло да си играе и заплакало.

Разправят още, че кралят вероятно изрекъл най-тежките думи, излезли някога от устата му:

– Де да можех да съм селянин, а не крал.

После напуснал помещението, оставяйки съпругата и дъщеря си сами. Не искал двете да го виждат как плаче.

Когато си отишъл, кралицата прегърнала дъщеря си и също избухнала в сълзи.

– Не плачи, Изабел.

Говори се, че мъката на краля била толкова голяма, че живял едва година след случилото се. След смъртта му неговият син Енрике IV го наследил на престола... Макар мнозина да твърдят, че на трона всъщност се е възкачил любимецът на сина му, дон Хуан Пачеко.

Говори се, че преди да умре, дали защото съвестта му проговорила, или просто защото бил справедлив човек, крал Хуан назначил Гонсало Чакон – най-изтъкнатия ученик на дон Алваро – за изпълнител на завещанието си и настойник на другите му две деца, Изабел и Алфонсо.

1.

Малко преди бурята

3 май 1461 година

I

В този ден, както в много други, Гонсало Чакон играеше на шах с Изабел. И както много пъти досега, Изабел се бавеше цяла вечност, докато премести някоя фигура.

– Изабел...

Бяха изминали почти осем години от смъртта на Алваро де Луна. И седем, откакто Гонсало Чакон прие с удоволствие (и известно смущение) заповедта на крал Хуан да обучава децата му и да се грижи за тях... Никога нямаше да забрави думите му:

– Искам да ги възпитате така, че да не забравят, че са деца на кrale. Подгответе ги да бъдат кrale, ако някой ден се наложи.

Здравето на краля отслабваше и проблемите му се струваха един след друг. Знаеше, че краят му наближава. И искаше да остави уредени малкото неща, които можеше, в личен план. Защото в политически смъртта на дон Алваро беше оставила открит пътя за маневрите на сина му, ръководени от Пачеко.

Тогава Чакон си помисли, че е логично решението му да търси настойник за децата си, но не и да избере него за такъв. Затова се осмели да попита дон Хуан:

– Защо аз, Ваше Величество?

Искаше да разбере дали е проява на уважение към дон Алваро... Или навярно признание за службата му, наследена сега от него. Ала кралят не пожела да разсее съмненията му, нито да признае вината си. Отговори кратко:

– Защото аз ви заповядвам, дон Гонсало.

Чакон си мислеше за всичко това, докато Изабел се опитваше да хипнотизира пешките и офицерите. Беше облегла глава върху скръстените си на масата ръце и погледът ѝ идваше на нивото на фигурите.

Зад тях Беатрис де Бобадия, придворна дама на Изабел, беше спряла да шие и гледаше очаквателно.

– Изабел... Ваш ред е да направите ход.

Настоятелността на Чакон най-сетне накара Изабел да реагира.

– Съжалявам, дон Гонсало, но има нещо, което не разбирам в тази игра. Да си кралица... е много важно нещо, нали?

– Така е. Вашата майка най-добре може да ви го обясни, защото е била такава.

– Тогава защо в шаха царицата може да се движи само от квадрат на квадрат? Дори офицерите и топовете имат по-голяма значимост и повече възможност за движение!

Чакон се усмихна на проникателния ум на Изабел.

– Хубав въпрос – отбеляза Беатрис от дъното на стаята.

Нахлуването на момче, облечено в дрехи, които много отдавна са били сложени за първи път, попречи на Чакон да отговори.

– Пак ли загуби, сестричке?

Изабел го погледна ядосана.

– Алфонсо, колко пъти съм ви казвал, че тези маниери не подхождат на един инфант? – каза настойникът.

– Оставете го, дон Гонсало. Нека синът ми е повече дете, отколкото инфант.

Присъстващите станаха прави в знак на уважение към тази, която влизаше: Изабел Португалска, майката на Изабел и Алфонсо. Беше изискана и красива жена въпреки натрупаните години.

– Как се справя дъщеря ми с шаха, дон Гонсало?

– Напредва бързо, госпожо.

– Радвам се... – каза тя и погали Изабел по главата. – Ако беше

жив баща ти, щеше да се гордее... Елате с мен, деца. Време е да отидем на църква.

Децата тръгнаха с нея. Изабел изглеждаше по-въодушевена от Алфонсо. Чакон и Беатрис останаха сами.

– Как прекара нощта доня Изабел?

– Добре – отговори Беатрис. – Макар че с нея никога не се знае. Гледаш я толкова щастлива и изведнъж...

– И изведнъж се обръща към дон Алваро – довърши Чакон тъжно.

– Да... Сякаш го вижда... Сякаш може да говори с него. Ще позволите ли да попитам нещо?

Чакон кимна с глава.

– Защо си спомня дон Алваро, а не съпруга си? През всичките тези години нито веднъж не съм я чула да се обръща към крал Хуан, лека му пръст.

– Това е дълга история – отвърна мъжът, докато гледаше как Беатрис шие. – Но защо една компаньонка на инфантата шие роклята ѝ?

– Защото някой трябва да го свърши... А пари няма дори за шивачки.

– Изпратих писмо на архиепископ Карийо, в което му изложих положението. Той има голямо влияние, да видим дали ще може да ни помогне с нещо.

– Карийо ли? Не трябва ли това да е работа на крал Енрике?

– Енрике не е отговорил на нито едно от писмата ми, нито на молбите ми.

– Не разбирам. Изабел и Алфонсо са му сестра и брат...

– Изглежда кралят има по-важни неща за вършене от това да се грижи за сестра си и брат си.

II

В действителност съвсем други въпроси като че ли вълнуваха крал Енрике, мъж с тяло на голям човек и поглед на дете. Най-вече го занимаваше въпросът за необходимостта да осигури бъдещето на Короната... и по този начин веднъж завинаги да сложи край на слуховете за импотентността си.

В отчаян опит да постигне успех, той беше наел кастилски лекар, който да му помогне в начинанието. Ставаше дума за доста възрастен доктор, който беше ходил в Мюнстер и там се бе учил

да опложда жена, без да е необходимо тя да влиза в съвкупление с мъжа си. Правеше го с една златна канюла. Говореше се, че има няколко успеха зад гърба си.

– Смятате ли, че тази измишльотина ще сработи?

– Ще видите, че ще се сдобие с дете, Ваше Величество – отговори лекарят с канюлата в ръка. – Много съм се молил, за да стане така.

– Не е на добро, щом науката на един лекар се нуждае от молитви.

– Не губете вяра, Ваше Величество. Ще сработи... Вашата грижа е да управлявате, нищо друго. Ако беше друга, канюлата нямаше да съдържа вашата семенна течност. Сега ще трябва да се напобори любовен акт с това изобретение, което при вмъкването му...

– Защо не млъкнете най-после, за бога, и не вземете да свършите работата, за която сте дошли?

Тия резки думи бяха на Хуана де Авис, кралицата. Тя чакаше с разтворени крака да се извърши вкарването на изобретението в тялото ѝ.

– Да, да, сеньора... – отговори смутено лекарят.

Той се разбърза и постави канюлата в половия орган на Хуана, докато Енрике седеше до жена си и галеше нежно косата ѝ.

– Спокойно, Хуана...

Лицето на Хуана обаче беше далеч от спокойствието. По него се четеше страдание и ярост. Никога не си беше представяла, че ще изживее подобна ситуация. Беше на двайсет и четири години и в пълно здраве. Всички мъже се обръщаха тайно след нея. Обръщаха се, защото беше красива. А го правеха тайно, защото беше тяхна кралица. Така правеха всички, с изключение на съпруга ѝ. Той предпочиташе концертите, поезията и най-вече да се усамотява в ловните си полета в Мадрид пред това да лежи при жена си.

Седем мъчителни години Хуана живееше по този начин. Вече дори не си спомняше какво бе изпитала там, в нейната обична Синтра, когато ѝ бяха съобщили, че ще се омъжва за крал. Нямаше спомен и от сватбените тържества. Спомняше си единствено колко самотна се чувства.

„Само ако знаех всичко това!“, мислеше си тя, докато усещаше студенината на метала вътре в себе си. Но после веднага се сещаше, че дори и да го беше знаела, сега пак щеше да се намира в същото положение.

Защото макар и принцеса, беше жена. А в онези времена една жена нямаше право да мисли, че животът си е неин.

Не. Хуана определено не си беше представяла какво я очаква. Но брат ѝ Алфонсо, крал на Португалия, със сигурност знаеше на каква съдба я обрича, когато прие предложението на Кастилия да омъжи сестра си за Енрике. Затова поиска внушителна сума като зестра. Сума, която щеше да нарасне, ако сестра му бъдеше изгонена, защото няма деца... Както се беше случило с Бланка Наварска, предишната съпруга на Енрике.

Бланка... Горката Бланка. Кралят на Кастилия не можеше да я забрави. Нито нея, нито тяхната първа брачна нощ. Бяха младеж и девойка, едва навършили шестнайсет години. Почти не се познаваха, а бяха принудени да правят любов пред нотариус, който дебнеше зад завеси в същата стая. Как бе възможно да съществува подобно безумие?

Роднини, неколцина благородници и дори епископът чакаха отвън нотариусът да покаже чаршафа с кървавото петно от отнетата девственост на Бланка. Но се оказа, че няма чаршаф за показване. Защото не се появи петното от кръв. По чаршафа можеха да се забележат следи единствено от потта на младоженците, избила от нервите и напрежението им.

Ако можеше, Енрике щеше да изтрие от паметта си онази нощ. Привилегированото положение на крал му позволи да премахне ритуала с чаршафа. Ала така и не можа да забрави злополучната нощ.

Със съгласието на Рим той успя да се разведе с Бланка. И сега тя живееше прогонена от собственото си семейство.

Бланка, горката Бланка... Дори я обвиниха, че е вещица, и я наорочи за виновница за бездетието им. Нямаше съмнение, че този слух бе разпространен по заповед на дон Хуан Пачеко, специалист в подобни дела.

Ала вече и самият Пачеко не знаеше какво да прави. Историата се повтаряше, а хитрите му ходове се изчерпваха. Намираще се в кабинета си в двореца и именно по този въпрос разговаряше с Негово Високопреосвещенство архиепископа на Толедо дон Алфонсо Карийо. Последният впрочем беше негов чичо и разговорът протичаше на чаша вино.

– Струвате ми се угрижен, племеннико... Пак ли Белтран де ла Куета ви тревожи?

– Кралят като че ли има очи само за този натрапник... Но сам ще се оправя с тая работа.

Пачеко отпи глътка вино и със сериозен вид призна коя е причината за тревогите му: